Це, певно, старість все частіше
мене в минуле порива…
Світанку тополина тиша
Й молитви матері слова.
Хвилююче й незрозуміле
оте: "…распнийся же за ни…"
Так серце солодко щеміло,
як чув: "…ще позорюй, засни…"
Її цілунку шепіт-дотик,
на чілці лагода долонь
і в колисковій сірий котик
муркітливо нагонить сон…
Прокинься! Це ж миттєвий спалах
У відблисках дитячих снів,
коли усе так мирно спало
і світ тобі немов яснів,
коли твої і серце й розум
не відали прощань, розлук,
і ні спокуси, ні погрози
гірких не завдавали мук.
Тепер — на схилі літ крутому,
Пізнавши скруту не одну,
готуйся, женучи утому,
останньому піддатись сну…